

Til beslutningsforslag nr. B 146. Beretning afgivet af miljø- og planlægningsudvalget den 3. juni 1986

Beretning

over

Forslag til folketingsbeslutning om ændring af lov om kommuneplanlægning

[af Leif Hermann (SF), Ebba Strange (SF), Pelle Voigt (SF), Tove Lindbo Larsen (S), Løvig Simonsen (S), Lone Dybkjær (RV), Estrup (RV), Anne Grete Holmsgård (VS) og Lenger (VS)]

Udvalget har behandlet forslaget til folketingsbeslutning i en række møder og har herunder stillet spørgsmål til miljøministeren, som denne har besvaret dels skriftligt, dels i samråd.

Udvalget har endvidere modtaget mundtlig og/eller skriftlig henvendelse fra Frederiksberg kommune, borgmesteren, og Kommunernes Landsforening. De skriftlige henvendelser fra Kommunernes Landsforening er optrykt som bilag til denne beretning.

Et *flertal* (socialdemokratiets, socialistisk folkepartis og det radikale venstres medlemmer af udvalget) bemærker, at miljøministeren har tilkendegivet, at ministeren er rede til at drøfte de elementer i beslutningsforslaget, der sigter på en fremtidig sikring af bevaringshensyn.

Miljøministeren har oplyst, at ministeren har taget initiativ til, at fredningsstyrelsen og planstyrelsen inden 1. januar 1987 skal redegøre for, hvørledes virkemidlerne i bygningsfredningsloven og planlovene i højere grad kan udnyttes til at sikre bevaringsværdige bymiljøer og bygninger som levende elementer i bysamfundene. Der indgår heri en fortsat landsdækkende registrering af frednings- og bevaringsværdig bebyggelse. Som led i redegørelsen vil der blive foretaget en undersøgelse af kommuneplanerne med henblik på en nærmere vurdering af behovet for ændrede regler.

Miljøministeren har endvidere erklæret sig villig til at give en redegørelse for problemstillingen om klageadgangen efter kommuneplanlovens § 48.

Flertallet har noteret sig miljøministerens ovenstående tilkendegivelser, men finder, at miljøministeren burde have grebet ind i den frederiksbergske plansag for længst. Det forekommer uforståeligt, at ministeren ikke på baggrund af fredningsstyrelsens vurdering af bygningernes bevaringsværdi har forstået, at der i denne sag forelå et problem, ikke blot i henseende til troværdigheden i de kommunale myndigheders forvaltning af kommuneplanloven, men også for så vidt angår det stadig mere presserende problem, at bevaringsværdige bymiljøer hverken i henhold til loven om bygningsfredning eller i henhold til kommuneplanloven har tilstrækkelig beskyttelse.

Ministeren burde derfor efter flertallets opfattelse have benyttet sin call-in beføjelse inden den endelige lokalplanvedtagelse i Frederiksberg kommunalbestyrelse eller have opretholdt fredningsstyrelsens indsigelse mod nedrivning af de bevaringsværdige bygninger. Dermed havde ministeren ikke blot imødekommet et klart behov for en markering af det synspunkt, at planlovene og bygnings-/fredningslovene skal tages alvorligt, men også imødekommet et klart dokumenteret ønske fra mange borgere på Frederiksberg.